

اداره خاورى

مطبعه بختابى بازارى صاحبخانه خاورى

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :

آرستووولوسى د، خراسندبىس

'Ολα 'Ολα

Τιμάται γρως. 2.

Τὸ ἀριθμὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΥΠΕΡ ΕΚΕΙΝΩΝ

Ἐπέρασεν, ἀγαπητά μου παιδιὰ, ἡ πρώτη ἑβδομάς τῆς Τεσσαρακοστής καὶ αἱ ἡμέραι γοργά-γοργά κυλλοῦνται, διὰ νὰ μὰς φέρουν τὸ γλυκὸ, τὸ παρήγορον, τὸ φαιδρὸν Πάσχα.

Αὐτὴ ἡ γοργὴ διάβασις τοῦ χρόνου καὶ αὐτὴ ἡ προσέγγισις τῆς μεγάλης ἑορτῆς, ἔχει πολλὰ νὰ μὰς φέρῃ εἰς τὸ πνευμά μας, ἔχει νὰ μὰς γεννήσῃ πολλὰς σκέψεις εἰς τὴν ψυχὴν.

Πρέπει νὰ συλλογισθῆτε πολλὰ πράγματα: τὴν ἀξίαν τοῦ χρόνου, τὴν ἀνάγκην τῆς ἐργασίας, τὴν πρόοδον. Ἀλλὰ, ὑπεράνω ὅλων αὐτῶν, μίαν σκέψιν πρέπει νὰ κυριαρχήσῃ εἰς τὴν ψυχὴν σας:

— Παιδιὰ μου! συλλογισθῆτε τὰ ὀρφανά, τὰ πτωχὰ, τὰ ἄπορα ἀδελφία σας!

Σὰς γνωρίζω.

Σὰς ζέρω, διότι σὰς εἶδα, ὅταν ἐγεμίζατε τὰ γραφεῖα τοῦ «'Απ' Ὅλα», διὰ νὰ σπεύσετε νὰ δώσετε τὸν ὄβολόν σας διὰ τὴν Πρωτοχρονιάν τῶν πτωχῶν· σὰς βλέπω, ὅταν, μαζευμένοι, συμβοηθῆτε τοὺς ἀπόρους συμμαθητάς σας· σὰς ζέρω ἀκόμη περισσότερο, διότι ζέρω τὸ ἔθνος, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ φιλανθρωπία καὶ ἡ φιλογένεια ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῶν ἀρετῶν.

Σὰς γνωρίζω καλὰ καὶ δι' αὐτὸ μὲ τὰ λόγια μου ταῦτα δὲν θέλω νὰ δῶ τὴν φιλοτιμίαν σας, δὲν θέλω νὰ σὰς ὑπενθυρίσω καθῆκον, τὸ ὁποῖον εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν ἐλησμονήσατε καὶ νὰ σὰς ὑποδείξω τὸ τί πρέπει νὰ κάμετε.

Δὲν ἔχετε ἀνάγκην ἀπὸ προτροπῆς καὶ ἀπὸ κεντήματα· οἱ πτερνιστῆρες δὲν ἐπενόησαν διὰ τὰς εὐαισθήτους ψυχὰς ὡς εἶναι αἱ ἰσικαὶ σας. Φθάνει, ὅτι ἔχετε μᾶτις, ποὺ βλέπουν, καὶ καρδιά, ποὺ αἰσθάνεται.

— Καὶ τὰ μᾶτις σας, ὅταν στραφοῦν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν τάξιν σας καὶ εἰς τὸ σχολεῖον, εἰς τὰς οἰκογενείας καὶ τὰς συνοικίας, δὰ συναντήσουν γνωστὰ πρόσωπα πτωχῶν παιδιῶν, ἐξηγλημένας φυσιογνωμίας, λύπην, πτώχειαν καὶ δάκρυα.

Μὴν ἀπορήσετε, εἰν σὰς εἶκῶ, ὅτι δὰ εὐρεθοῦν παιδιὰ σῶν καὶ σὰς, τὰ ὁποῖα τὰ ἔφερε ἡ τύχη νὰ μὴν ἔχουν οὔτε ἓνα αὐτὸ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, δὲν δὰ ἐκπλαγῆτε, διότι καὶ σεῖς τὸ ζεῦρετε, καὶ βέβαια λυπεῖσθε δι' αὐτό.

Μὴ νομίζετε, ὅτι μὰς μένουν πολλαὶ ἡμέραι ἕως τὸ Πάσχα. Ἄν λάβετε ὅψιν, ὅτι ἡ μίαν ἑβδομάδα ἐπέρασε καὶ ὅτι τὰ βοηθήματα πρέπει νὰ μοιρασθοῦν τὸ Σάββατον τοῦ Λαζάρου τὸ βραδύτερον, διότι κατόπιν τὰ σχολεῖα κλείουν, πόσαι ἑβδομάδες μὰς μένουν ἀκόμη;

Εἶναι, λοιπόν, ἀνάγκη νὰ σπεύσετε, εἶναι ἀτυχεῖτον νὰ προθυμοποιηθῆτε νὰ δέσσετε εἰς ἐνέργειαν ὅλα τὰ μέσα, ποὺ κατέχετε, καὶ ὅλας τὰς δυνάμεις σας χάριν τῶν συνεισφορῶν αὐτῶν.

Σεῖς διὰ τὴν Πρωτοχρονιάν τῶν πτωχῶν ἐμαζεύσατε ὑπὲρ τὰς ἐξήντα λίρας· ἀρὰ γε, διὰ τὸ Πάσχα τῶν πτωχῶν δὲν πρέπει νὰ φθάσετε τὰς ἑκατόν;

Συλλογισθῆτε, ὅτι εἰς ὅλην τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὰ περίχωρα ὑπάρχουν περισσότεροι ἀπὸ ἑκατὸν μαθηταὶ πτωχοί, ἀλλὰ ἐπιμελεῖς καὶ ἠθικοί. Εἰς αὐτοὺς ὑπεσχέθητε τὴν βοήθειάν σας, ἡ ὁποία δὲν δὰ εἶναι μόνον ἐλεημοσύνη, ἀλλὰ καὶ ἐπιδράβευσις τῆς προόδου καὶ ἀγωγῆς των. Θὰ τοὺς ἀφήσετε ὅλους αὐτοὺς νὰ μείνουν μὲ τὸ παράπονον εἰς τὰ χεῖλη; Εἰπέτε μου, ἡ ἀξιοπρέπειά σας δὰ τὸ δεχθῆ αὐτό;

Ὅχι, εἶμαι ὑπερβέβαιος. Ἄν τὴν Πρωτοχρονιάν οἱ ἀναγνώσται τοῦ *Παιδικοῦ* ἐμοίρασαν ὑπὲρ τὰς ἐξήντα λίρας, τὸ Πάσχα δὰ μοιράσουν ἑκατὸν καὶ περιπέλον. Αὐτὸ πρέπει, ἀγαπητοί μου φίλοι, νὰ εἶναι τὸ σύνθημά σας, σύνθημα εὐγενῆς καὶ ὠραίου, σύνθημα, τὸ ὁποῖον τμὰ τὴν καρδιά σας καὶ ἀνακουρίζει μίαν ἑκα-

τοντάδα ἀδικοταλαιπωρουμένων ἀδελφῶν σας.

Ναί, παιδιὰ μου, ὑπὲρ τὰς ἑκατόν! Ἀλλὰ πῶς δὰ ἐπιτύχετε τὸ ποσὸν αὐτὸ νὰ τὸ συγκεντρώσετε;

Εἶναι τόσο εὐκόλον! ἀρκεῖ νὰ θελήσετε. Θέλετε νὰ σὰς ὑποδείξω μερικοὺς τρόπους, ἐκτὸς τῆς ἀτομικῆς συνδρομῆς σας; Ἴδου μερικοί: ἐν κομψὸν βιβλίον, ἐν καλλιτεχνικὸν ἔργον, κάποιον ἐργόχειρον, εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ λαχείον· ποῖος δὲν ἔχει στήν βιβλιοθήκην του ἓνα παρόμοιον βιβλίον ἢ ποῖον καλὸ κορίτσι δὲν δὰ θελήσῃ νὰ κεντήσῃ κάτι διὰ τὰ πτωχὰ; Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν εἴμπορεῖ πάντοτε νὰ μαζευθῇ χρῆμα τριπλάσιον τῆς ἀξίας τοῦ πράγματος καὶ νὰ δοθῇ ἀκόπως ὡς παιγνιδάκι.

Θέλετε ἄλλο;

Εἰς τὸ σπίτι σας ἐρχονται τὰ ἀπογεύματα καὶ τὰ βράδυα ἐπισκέψεις, μικροὶ καὶ μεγάλοι, φίλοι καὶ φίλαι τῆς οἰκογενείας· εἰς τὸ σαλόνι σας ἔχετε πρόχειρον ἓνα κατάλογον. Ἄφοῦ δὰ ὁμιλήσετε περὶ πολλῶν, φέρετε τὸν λόγον διὰ τὰ πτωχὰ — ἔχετε τόσα νὰ εἰπῆτε! — καὶ παρουσιάζετε τὸν κατάλογόν σας. Νομίζετε, ὅτι δὰ ὑπάρξῃ φίλος σας, ἐπισκέπτης, ὁ ὁποῖος νὰ σὰς ἀρνηθῇ καὶ ὁ ὁποῖος νὰ μὴ σὰς δώσῃ γενναίαν βοήθειαν;

Τρίτος τρόπος εἶναι αἱ μικραὶ ἐπιτροπαί. Σχηματίσατε κάθε δύο-τρεις καὶ μίαν μικρὰν ἐπιτροπὴν, καὶ ἐπισκεψθῆτε μικροὺς καὶ μεγάλους φίλους σας, εἰπέτε τους μὲ θάρρος τὸν σκοπὸν σας — δὲν πρέπει νὰ ἐντρέπεται κανεὶς ὅταν τείνῃ τὸ χεῖρι διὰ τοὺς ἄλλους — καὶ ζητήσατε τὴν βοήθειάν των.

Οὐδεὶς δὰ σὰς ἀρνηθῇ. Τὸ ζεῦρετε.

Λοιπόν, σύνθημά σας, σύνθημά μας ἔστω εἶναι:

— Τὸ Πάσχα τῶν πτωχῶν μὲ λίρας ἑκατόν!

Ἐγὼ ἀναμένω τὸ ἀποτέλεσμά σας καὶ εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ χειροκροτήσω πρῶτος τὴν ἐπιτυχίαν σας, τὴν ὁποῖαν ἀπὸ τῶρα προεξοφλῶ.

Ἐγὼ δίκαιος;

ΦΙΣΒΟΣ

'Ασ'Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΩΝ

Μετ' Ιδιαίτερον τμήχους ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ἐκδιδομένου εβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60
, τὸ ἔξωτερον » » » » Φρ. 20

Δι' ἔγγραφαί προπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ Ἐ ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΣΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΚΟΡΔΟΝΙΟΠΩΛΗΣ

ΕΝΑ βροχερό και κρύο βράδυ μερικοί νέοι φαιδροί και ζωηροί έμβαιναν εις εν από τα πειδ μεγαλοπρεπή έστιατόρια της πόλεως, από την πόρτα του οποίου, όταν ήνοιγεν, έβγαινε μία όφραια εύωδία καλοσηνομένων φαγητών.

Έξω εις την θύραν, βουτηγμένος μέσα εις τα νερά, έστέκετο ένας γέρος. Έτρεμεν από το κρύο και το ένδυμα, που έφοροούσεν, φαίνετο παιδ ήλικιωμένο από τον ίδιον.

Ο γέρος αυτός έκρατούσεν εις τα χέρια του ένα δέμα κορδόνια και έφώναζε :

— Πάρτε, κύριοι, καλά και στερεά κορδόνια: δέκα λεπτά το ζευγάρι: πάρτε, κύριοι, πάντα θα σ'ας χρειασθούν!

Έκείνην την ώραν κανείς δέν έπρόσεχεν εις τον γέρον. Ποιός θα έσταματούσε μέσα εις την βροχήν το βήμά του, δια να πάρη κορδόνια; Όλοι, λοιπόν, έπερνούσαν και δέν έδιδαν προσοχήν εις τον γέρον.

Και οι νέοι, τους οποίους είδαμεν να μπαίνουν εις το έστιατόριον, και αυτοί δέν έσταμάτησαν να τον ίδουν και να αγοράσουν από αυτόν κάτι. Μόνον ένας έστράφη, είδε την άθλιαν κατάστασιν του γέρου, τον έλυπήθη και τον ήρώτησε :

— Πώς, καλέ μου άνθρωπε, έχεις λοιπόν τόσην ανάγκην, ώστε μ' αυτό το κρύο και την βροχήν να πουλήσ εις τον δρόμον κορδόνια;

Ο γέρος τότε διηγήθη την ιστορίαν του.

Όταν ήτο νέος είχεν εργασθή, δια να έχη κάτι δια τα γηρατεία του, άλλ' απέθανε το μόνο του παιδί, ύστερον από μεγάλην άρρώστειαν, και ή χήρα του μαζί με τα δύο παιδιά της έμειναν εις τας φροντίδας του γέροντος. Αι οικονομίαι του έτελείωσαν πρό πολλού, αυτός δέν ήμπορούσε να εργάζεται. Τα έγγονάκια του ήσαν μικρά, ή νύμφη του ήτο άρρωστη.

Αυτή ήτο με δύο λόγια ή ιστορία του γέρου, που έπελούσε κορδόνια εκείνη τή βραδυά.

— Στο πτωχικό μας δωμάτιο, κύριε, θα ίδητε μία γυναίκα άρρωστη στο στρώμα και δύο παιδάκια νησικά από χθές το βράδυ. Περιμένουν από τον παππού τους. Άλλοίμονον! και σήμεραν από της δώδεκα δωδεκάδες, που έχω, των κορδονιών, έπούλησα μόνον ένα ζευγάρι!

Ο νέος έλυπήθη από την ιστορίαν εκείνην και από τα παθήματα του γέρου. Τι να κάμη; και αν ακόμη του αγοράσει και της δώδεκα δωδεκάδες των κορδονιών προς μισθ φράγκο την μίαν, ποίαν βοήθειαν ήμπορούσε να δώση εις τον γέρον;

— Άλλως τε, έσκέφθη, και εγώ δέν έχω πολλά χρήματα επάνω μου...

Την στιγμήν εκείνην κάποιος από τους συντρόφους του έπρόβαλεν από την θύραν του έστιατορίου και του έφώναξε :

— Τι κάνεις αυτό, Μπέρρου; Ελα, σε περιμένομεν.

Ο δούξ του Μπέρρου—διότι δούξ ήτο ο νέος, που συνωμιλούσε με τον γέρον—άπήνησεν εις τον φίλον του :

— Στάσου μια στιγμή, τώρα έρχομαι.

Και ένφ έλεγεν αυτά, έσκέπτετο :

— Έγώ πηγαίνω να φάγω εύμορφα και νόστιμα φαγητά, και στο πλάγι μου ένας σεβαστός γέρος πεθαίνει από το κρύο, από την πείνα μαζί με τα όρφανά παιδιά του. Όχι, δέν πρέπει να γίνη αυτό.

Έλαβε κάποιαν απόφασιν και είπεν εις τον φίλον του, που έξικολουούσεν να τον περιμένη :

— Περιμένε, σου είπα, και θα με ίδης να κάμω ό,τι δέν έκαμα ποτέ μου.

Ο νέος δούξ έπήρε τα κορδόνια από τα χέρια του γέροντος, έπέρασεν ένα εις τον λαιμό του και ήρχισε να φωνάξη :

— Κυρίες και κύριοι, πάρτε αυτά τα όφραια κορδόνια: τα πωλεί ο δούξ του Μπέρρου, προς μίαν λίραν το ζευγάρι, πάρτε τα για ένθύμησι! έμπρός, κυρίες και κύριοι, ο δούξ του Μπέρρου σ'α τα πωλεί.

Οι διαβάται έστρεφαν και έκύτταζαν τον κομπόν, γαντοφοραμένο νέον, με το λουλουδι εις την κουμπότρουπα, τον εύγενή κύριον, και εις τας αρχάς το ένόμισαν ως άπεισιμόν, άλλ' όταν είδαν καλλίτερα, όταν παρετήρησαν δίπλα τον πτωχόν γέροντα, όλοι έστέκοντο, έδιδαν από μίαν λίραν και έπαιρναν από ένα ζευγάρι κορδόνια.

— Έύχαριστώ, κυρία, εύχαριστώ, κύριε: λίγα έμειναν, προς μίαν λίραν το ζευγάρι!

Μετ' όλίγα λεπτά δέν υπήρχον πλέον κορδόνια, όλα είχαν πωληθή. Έκρότησε και ο δούξ ένα ζευγάρι δι' ανάμνησιν, έπλήρωσε και αυτός την λίραν του, έπειτα έδωσεν όλο εκείνο το σπουδαίον ποσόν εις τον γέροντα και του είπε :

— Τώρα, φίλε μου, τρέξε γρήγορα, πήγαινε στα παιδιά σου να τους φέρης φαγητό και ζέστη. Έσε σου είχαμαι καλήν όρεξιν!

Και, αφού είπεν αυτά, άνοιξε την θύραν του έστιατορίου και έμβήκε μέσα.

Ο γέρος από την συγκίνησιν δέν κατώρ-

θωσε να ειπή ούτε λέξιν: έσκυψε μόνον βιαστικά και με δάκρυα έφίλησε την άκραν του ένδύματος του δουκός, δια να έκδηλώση την μεγάλην του εύγνωμοσύνην.

Εις ένα πτωχικό και κρύο δωμάτιο μία νέα γυναίκα άρρωστη είναι έσαλωμένη στο στρώμα κοντά της, εις άλλο κορβάκι, δύο παιδάκια προσπαθούν να κοιμηθούν. Άλλοίμονον! ο ύπνος δέν έρχεται, όταν είναι κανείς νησικός!

Άναστεναγμοί και λυγμοί άκούονται από καιρού εις καιρόν.

Είναι νύκτα και ένα μικρό λαμπάκι ρίπτει το αδύνατο φώς του εις το δωμάτιον, δια να δείξη την πτώχειαν και την έγκατάλειψιν.

Άκούονται βήματα ζωηρά. Ποιός να είναι; Η θύρα άνοιγεται και τα παιδιά στρέφονται:

— Είναι ο παππούς, φωνάζουν.

Πραγματικώς ήτο ο παππούς, καταφορτωμένος από διάφορα ψώνια.

— Σὺ είσαι, πατέρα; έφώναξεν ή άρρωστη από το στρώμα: δός μου λίγο νερό, δισψώ.

— Θα σου δώσω κάτι καλλίτερο: θα πάρης ζεστό γάλα.

— Δέν έχομεν διόλου κάρβουνα!

— Μη στενοχωρησαι και εκείνα έρχονται.

Μετ' όλίγα λεπτά, ή θερμάστρα έκαιε, το γάλα έβραζε και ή άρρωστη γυναίκα και τα παιδιά έτρωγαν θερμήν και δυναμωτικήν τροφήν και εύλογούσαν τον εύργέτην των.

Παιδιά μου, μη ειπήτε ποτέ :

— Δέν έχομεν χρήματα, δέν είμπορούμεν να δώσωμεν έλεημοσύνην.

Υπάρχουν πάντοτε πολλοί τρόποι, δια να βοηθήση κανείς μίαν πτωχήν οικογένειαν.

(Roger Dombre)

ΤΙΜΟΣ ΔΕΙΛΙΝΟΣ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΧΕΛΩΝΑΣ

Μιά φορά κ' ήταν καιρό
έστησ' ο λαγός χορό,
και τ' άηδόνι τραγουδοῦσε
με φωνή μελωδική
κι' ο λαγός χοροπηδοῦσε
κι' όλοι θάύμαζαν εκεί.

Μιά χιλιάνα τον θαρρεί
και ζηλεύει και θαρρεί
πώς χορό κ' εκείνη έέρει
και φωνάζει στο λαγό :

— Έλα, πάσε μ' απ' το χέρι
να σ' άκοιλουθώ κ' εγώ.

Ο λαγός καιρό δέν χάνει,
απ' το χέρι της την πιάνει
και χορεύοντας πηγαίνει
και την σέρνει και γελά.

Μά ή χιλιάνα φορτωμένη
πίπτει και καταρρέει.

* Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ *

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Έκ του Γαλλικού)

(συνέχεια από σελ. 139)

κάποιο μέρος μερικά πέτραι, ποθ ήσαν τοποθετημένα: κατά σειράν, έφαινοντο ώσαν γέφυρα. Αί πέτραι αύται έκίνησαν την προσοχήν των παιδιών.

— Κύτταξε κάτι πολυ παράξενο! ειπεν ο Δόνιφαν.

— Νομίζει κανεις πως είναι κτισμένη γέφυρα, εφώναξεν ο Σερβής, έτοιμος να περάση.

— Στάσου, στάσου, ειπεν ο Μπριάν' πρέπει να κυττάξωμεν με ποιόν τρόπον είναι βαλμένες ή πέτραις αύταις.

— Δεν μπορώ να παραδεχθώ, παρατήρησεν ο Βίλκοξ, ότι έτσι έμπηκαν αύταις ολομόναχες!

— Όχι, ειπεν ο Μπριάν' φαίνεται, ότι μερικοί ήθέλησαν να κάμουν περασμα στο μέσον του ποταμού. Άς κυττάξωμεν καλύτερα.

Τότε ήρχισαν να εξετάζουν με προσοχήν τον δρόμον, με τον όποιον είχαν τοποθετηθή αι πέτραι αύται, αι όποιαι ήσαν, άλλως τε, πολυ χαμηλαι και κατά τας μεγάλας βροχάς θα έσκαπάζοντο εξάπαντος από το ρεθμα.

Άληθινά, ήμποροσε κανεις να ισχυρισθη, ότι ανθρώπινο χέρι τας ειχε βάλει, δια να διευκολύνη το περασμα; Όχι, δεν ήτο δυνατόν τάχα να φαντασθουν τα παιδιά, ότι το νερο ειχε παρασύρει της πέτραις αύταις, αι όποιαι, ή μία προσκολληθείσα εις την άλλην, έσχημάτισαν αυτό το περασμα; Με την δευτέραν γνώμη εκλιναν τα παιδιά, από προηγουμένως—εζήτησαν πολυ προσεκτικά την μικράν εκείνην γέφυραν.

Πρέπει να προσθέσωμεν, ότι ουτε ή δεξιά όχθη ουτε ή άριστερά έπερον άλλα σημεία και τίποτε άλλο δεν ήτο δυνατόν να κάμη τα παιδιά να πιστεύσωσιν, ότι ανθρώπινο πόδι επάτησε τα μέρη εκείνα του δάσους.

Όσον δια τον μικρόν αυτόν ποταμόν, το ρεθμά του έστρέφετε προς βορειανατολικά, αντιθέτως προς τον λιμένα. Όποτε, λοιπόν, έχοντε εις την θάλασσαν εκείνην, την όποιαν ο Μπριάν ειχε παρατηρήσει από το ύψος του άκρωτηρίου;

— Έκτός αν, παρατήρησεν ο Δόνιφαν, αυτός ο ποταμός χύνεται εις κάποιον άλλον μεγαλειότερον ποταμόν, ο όποιος θα έστρέφετο προς δυσμάς.

— Αυτό θα το ίδωμε παιό ύστερα, απήντησεν ο Μπριάν, ο όποιος έθεωροσε περιττόν να άρχιση νείαν συζήτησιν επάνω εις το ίδιο θέμα. Έν τούτοις, φρονθ, ότι έν σω τρέχει προς δυσμάς, καλά θα κάμωμεν να ακολουθήσωμεν το ρεθμά του, αν βέβαια αυτό δεν κάμη πολλούς γύρους.

Και τα τέσσαρα παιδιά ήρχισαν να βαδίζου, από πρώτα επέρασαν την φυσικήν εκείνην γέφυραν. Ητο πολυ εύκολος ή πορεία εκείνη. Είς όλίγα μέρη τα παιδιά συνήντησαν έμπόδια μερικά δένδρα, τα όποια έδύθειζαν τας πελωρίας ρίζας των μέσα εις τον ποταμόν, άλλ' απόσ έδάδισαν μερικάς ώρας, ακολουθοθντας τον δρόμον του ποταμού, ο Μπριάν και ο Δόνιφαν παρατήρησαν με θλίψιν των, ότι αυτός τοός έφερε πολυ μακράν και τοός απεμάκρυνεν από το μέρος, εις το όποιον ήθελαν να πάγουν. Έμειναν, λοιπόν, σύμφωνοι να τον αφήσωσιν και να ακολουθήσωσιν δρόμον κατ' εϋθείαν προς ανατολάς.

Η πορεία όμως τώρα ήτο πολυ δύσκολος. Έπρεπε να βαδίζου μέσα εις πυκνά χόρτα

τόσον ύψηλά, ώστε πολλάκις έπερνοσαν και το ύψος της κεφαλής των. Ηναγκάζοντο μάλιστα να φωνάζου, δια να μη χαθου άναμεταξύ των.

Είχαν όδοικορήσει μίαν ήμέραν και όμως κανέν σημειον δεν εφανέρωνεν, ότι ύπήρχε θάλασσα εκεί κοντά. Ο Μπριάν δεν άνησυχουσεν. Έν τούτοις, ήμποροσε κανεις να σκεφθη:

— Πώς; μήπως έπεσε θύμα πλάνης όπτικης, όταν παρατηροσε τον όρίζοντα από το ύψος του άκρωτηρίου;

— Όχι, όχι, επανελάμβανεν αυτός, ήπατήθην!... Δεν ήπατήθην! θα ευρωμεν την λωρίδα του νερο...

Αν και ή έδδόμεη ώρα ειχε φθάσει, μέλα ταυτα τα παιδιά δεν είχαν περάσει ακόμη το δάσος. Το σκότος δε ήτο αρκετά πυκνόν, ώστε δεν επέτρεπε να εξακολουθήσωσιν τον δρόμον των.

Ο Μπριάν και ο Δόνιφαν απεφάσισαν να σταματήσωσιν την εκδρομήν των και να περάσωσιν την νύκτα κάτω από τα δένδρα. Είχαν με τί να καταπραΰνουσιν την πεινά των, επίσης είχαν και χονδρά σκεπάσματα δια να προστατευθου από την φύχραν. Άλλως τε, τίποτε δεν τοός ήμπόδιζε να ανάψου φωτιά' τουτο μάλιστα θα ήτο μέσον προφυλακτικόν από τα ζφα, αλλά θα ήτο κάπως επικίνδυνον εν ή περιπτώσει ύπήρχον ιθαγενείς κάτοικοι εις την χώραν εκείνην και οδηγούμενοι από την φωτιάν θα ώρμουσιν κατά των παιδιών.

— Θα είναι καλλίτερα να μη ανάψωμεν φωτιά, δια να μη διατρέξωμεν τον κίνδυνον και αποκαλυφθώμεν, ειπεν ο Δόνιφαν.

Όλοι συνεφώνησαν με την γνώμη του και άμέσως ήρχισαν να προτοιμάζου το δείπνον. Βεβαίως ή δρεξίς δεν τοός έλειπε και, απόσ έφαγαν, ήσαν έτοιμοι να εξακλωθου κάτω από ένα πελώριον δένδρον, οτε ο Σερβής έδειξεν εις απόστασιν όλίγων βημάτων εν ύπερβολικά πυκνόν μέρος του δάσους. 'Αη' εκεί επόετο εν δένδρον μικροϋ μεγέθους, του όποιου τα κλαδιά επανέπιπτον προς το έδαφος' εκεί, επάνω εις εν πυκνότατον στρώμα ξηρών φύλλων, τα τέσσαρα παιδιά εξακλώσαν και έσκαπάζθησαν με τα καλλύματα των. Είς την ήλικίαν των ο ύπνος δεν λείπει' δι' αυτό έκοιμήθησαν παρευθός. Ο δε Φάν, αν και ειχε καθήκον να άγρυπνη και να φυλάττη, μέλα τουτα έμμήθη τοός μικρούς κυρίους του.

Μόνον μίαν ή δύο φορές ήκούσθη ο σκύλος να γαυγίζη' εξαπαντος θα επερνοσαν από το δάσος μερικά ζφα, αλλά ταυτα δεν είχαν πλησιάσει εις το μέρος, όπου τα παιδιά έκοιμώντο.

Ητο επτά το πρωί, οτε ο Μπριάν και οι σύντροφοί του εξύπνησαν' αι πλάγλαι άκτίνας του ήλιου εφώτιζον άορίστως ακόμη το μέρος, όπου τα παιδιά είχαν περάσει την νύκτα.

Ο Σερβής έβγήκε πρώτος από το πυκνόν εκείνο καταφύγιον και τότε ήρχισε να βγάζη φωνάς δυνατάς εκπλήξεως:

— Μπριάν, Δόνιφαν, Βίλκοξ! έλατε, έλατε λοιπόν!...

— Τί τρέχει; ήρώτησεν ο Μπριάν.

(άκολουθεί)

ΕΙΣΠΕΡΟΣ

Πραγματικώς, έτρεπε να φάγουσιν κάτι, δια να έχουν δυνάμεις να άναχωρήσωσιν.

Το γευμα διήρχασε μισή ώρα' μετά ταυτα ήρχισαν την πορεία.

Το πρώτον μέλιον διηνώθη πολυ γρήγορα' το έδαφος, ελαφρά χορταριασμένο, δεν παρουσίαζε κανέν έμπόδιον. Μερικά δένδρα και θάμνοι έστόλιζαν το μικρόν εκείνο όροπέδιον.

Όταν ο Μπριάν και οι σύντροφοί του επέρασαν το όροπέδιον εκείνο, με κόπον ήρχισαν να καταβαίνουσιν την αντίθετον πλευράν, ή όποια ήτο εξ ίσου άπότομος καθώς και ή άλλη. Έν τούτοις, το κατώρθωσαν.

Όταν όμως έφθασαν εις το δάσος, ή πορεία παρουσίαζε πολλά έμπόδια. Εκεί το έδαφος ήτο αποκλεισμένον από δένδρα, από τοός κλάδους των, από τοός περιπλεγμένους κορμούς των, ώστε όλα αυτά τα έμπόδια παρουσίαζον το θέαμα πλεγμάτων, τα όποια είναι άδιάβατα.

Τα παιδιά άκοπίασαν πολυ' με τοός παλέκεις των το καθένα προσεπάθει να ανοίξη περασμα. Έκουράζοντο περισσότερον τα χέρια των, παρά τα πόδια των. Η καθυστερήσις, ή όποια τοός έγινε εξ αιτίας αυτών των έμποδίων, ύπήρξε μεγάλη.

Άληθινά, εφαινετο, ότι ουδέποτε ανθρώπινη ύπαρξις ειχε περάσει από το δάσος εκείνο. Και το παιό μικρό μονοπάτι, το όποιον θα ευρισκαν εκεί, θα εφανέρωναν αν άνθρωποι ειχον διαβη άπ' εκεί. Άλλά μονοπάτι δεν ύπήρχε. Μόνον ή ήλικία ή κάμμιά θάελλα θα ειχον ανατρέψει τα δένδρα εκείνα και όχι χέρι ανθρώπου. Τα φύλλα και τα χόρτα και τα σπασμένα κλαδιά αποτελούσαν ένα παχύτατον στρώμα.

Είς το δάσος εύρίσκοντο, φαίνεται, αρκετά θηράματα, τετράποδα και πουλιά. Ο Δόνιφαν πολλάς φορές ήλθεν εις τον πειρασμόν να κτυπήση, αλλά σκέψις συνετή τον εκράτησεν.

Είναι άληθές, ότι, αν εδιάλεγον το μέρος εκείνο δια διαμονήν, ή τροφή δεν θα τοός έλειπεν.

Ητο ή ώρα δύο μ. μ., οτε εύρέθησαν εις την ανάγκην τα παιδιά να σταματήσωσιν' δια δευτέραν φοράν απήντησαν έμπρός των ένα μικρόν ποταμόν, του όποιου τα νερά δεν ήσαν βαθειά, έρρεον δε καθαρά και διαυγή εις κοίτην από μελανές πέτρας. Όταν έβλεπε κανεις τον ήρεμον ροήν του, τα άδαθη του νερά, τα όποια δεν παρέουρον ακόμη ουτε ξηρά ξύλα, ουτε χόρτα, ήμποροσε να φαντασθη, ότι η πηγγή του δεν ήτο μακράν.

Όσον δια το περασμά του, ήτο πολυ εύκολον' οι εκδρομαίς δεν είχαν, παρά να πατήσωσιν επάνω εις της πέτρας, από τας όποιας ήτο γεμάτος ο ποταμός. Και μάλιστα, εις

Christlan von Bomhard

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐν τοῦ Γερμανικοῦ
ὑπὸ τοῦ πανιστοριότητος μητροπολίτου Σαλτσμπουργκ
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ

Ἡ φειδὼ εἶναι μήτηρ πασῶν τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν πλεονεκτημάτων, καὶ ἀπόδειξις μεγάλῃς πνευματικῆς δυνάμεως· ἡ φειδὼ οὐκ εἶναι κεφάλαιον καὶ μάλιστα κεφάλαιον ἀπαιτοῦν ἐπιμελεστάτην φύλαξιν. Χρόνος, δύναμις, εὐκαιρία εἶναι ἀξίαι, τὰς ὁποίας ὀφείλει τις νὰ ἐκμεταλλεῖται. Πλούσιος εἶναι ὅστις ἔχει αὐτά· διότι μυριάδες ἀνθρώπων ἔχουσιν εὐκαιρίαν πρὸς σπουδὴν, ἀλλ' ἔχουσι μετρίαν πνευματικὴν δύναμιν, ἢ ἔχουσι μὲν ταύτην, δὲν ἔχουσιν ὅμως ἐκείνην, ἢ ἄλλοι αὐτοῖς ὁ χρόνος νὰ ἐκτελέσωσιν ἐκεῖνο, ὅπερ ἠδύνατο νὰ προαγάγῃ αὐτοῦς. Ἔσο, λοιπόν, παρακαλῶ, οἰκονόμος ἢ μᾶλλον φιλάργυρος ὡς πρὸς τὸν πολύτιμον χρόνον τῆς νεότητος.

Υπάσχουσι συχνὰ κενὰ ὄραϊ, αἰτινες παρεμβάλλονται μεταξὺ δύο ἄλλων κατεπιλημένων ὑπὸ ἀσχολιῶν. Λαμβανόμεναι κατὰ μέρος, δὲν σημαίνουσι διόλου, ἀπὸ κοινοῦ ὅμως σημαίνουσι πολύ. Ἐὰν δὲν πληροῖς αὐτὸς δι' ὀρισμένης καὶ τακτικῆς ἀπασχολήσεως, δαπανῶνται εἰς μάτην.

Ἐν τῷ σχολικῷ βίῳ ὑπάρχουσι συχνὰ διακοπαί, μακρὰ διακοπαί. Ἐκπλήττομαι, ὅταν βλέπω συχνὰ νεαροὺς φοιτητὰς νὰ φαντάζονται, ὅτι αἱ διακοπαὶ εἶναι προωρισμέναι πρὸς ἀναψυχὴν, πρὸς ἡδονικὴν ἀργίαν καὶ ἀργόσχολον περιπλάνησιν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον χάνεται τὸ ἐν τρίτον τοῦ καὶ ἄλλως τόσον συντόμου πανεπιστημιακοῦ χρόνου καὶ ὑπνηλοί, κακομαθημένοι, ἐπιλήσμονες πάσης εὐρυθμίας, ἐπιλαμβάνονται αὐθις τοῦ ἔργου οἱ ὀκνηροί. Ἀναψυχὴ κατὰ τὰς διακοπὰς τί σημαίνει; Ἡ ἀναψυχὴ προϋποθέτει ἀπὸν ἔργασίαν, διότι δὲν ἀναπαύεται τις, βεβαίως, ἐκ τῆς ἀργίας. Ἀναψυχὴ εἶτα δὲν εἶναι συβαριτικὴ νοχέλια, ἀλλ' ἐλευθερία ἐν τῇ χρησιμοποίησει τῆς μελέτης, ἀλλαγὴ σπουδῶν, ἀνάγνωσις σοβαρῶν βιβλίων, χωρὶς οὐδαμῶς νὰ ἀποκλείηται, βεβαίως, καὶ πᾶσα ἀληθὴς διακοπὴ ἐργασίας πρὸς ἀπόλυτον τῶν φυσικῶν καλλωνῶν, εἰς περιπάτους καὶ συναναστροφάς.

Ἄλλ' ἡ ἐβδομάδας ὅλας διαρκούσα περιπλάνησις νέων φοιτητῶν εἶναι ἀπαισία. Ἡ ὄρεξις πρὸς ἐργασίαν ἐξεγείρεται δι' ἐργασίας, αἱ δὲ διακοπαὶ δέον νὰ εἶναι βραχεῖαι μόνον. Διότι δὲν εἶναι καὶ ὁ ὕπνος αὐτὸς μία μακρὰ διακοπὴ ὑπὸ τῆς φύσεως δωρηθεῖσα καὶ ὅταν εἴη περιοριζήται εἰς τὸ προσήκον αὐτῷ μέτρον;

Θέλεις νὰ μίθης ποίαν ἀξίαν ἔχεις ὡς νέος καὶ ὡς γέρον ἀνθρώπος; Ἐρώτησον σαυτὸν, ἂν εὐχαρίστως καὶ πόσον ἐργάζεσαι. Ἄλλ' ἐν τῇ περιπέσει ταύτῃ σύγκρινον

σαυτὸν οὐχὶ πρὸς τοὺς ὀκνηροὺς ἢ τοὺς κατὰ τὸ ἥμισυ τοιούτους, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἐργατικωτάτους. Ἄλλως, θὰ ἠδύνατό τις καὶ τὴν ἰδίαν ὀκνηρίαν νὰ ἐκλάβῃ ὡς ἀρκετὴν ἐνασχόλησιν.

Ταῦτα εἶπον ἴσως ἤδη καὶ ἄλλαχού. Ἄλλὰ τὸ ἔργον μου εἶναι διδασκαλικόν· ὁ δὲ διδάσκαλος γνωρίζει ποσάκις πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰ αὐτά.

Ἡ ἱστορία τῶν ἐφευρέσεων

Ἡ ΠΟΡΣΕΛΑΝΗ

Ἐνα φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ τί τάχα εἶ-
μπορεῖ νὰ εἶναι; θὰ ἐρωτήσετε ἴσως, μικροί
μου ἀναγνώσταί. Καὶ ὅμως, ἕως ὅτου νὰ
γίνῃ ὅπως τὸ βλέπετε, μικρόν, κομρὸ καὶ
καλοκαμωμένο, περὶ ἀπὸ πολλὰ καὶ διάφορα
τεχνικὰ χέρια, καὶ παθαίνει χίλια-δύο πρά-
γματα. Ἀκούσατέ τα, λοιπόν, ὅλα αὐτά,
διότι εἶναι πολὺ ὠραῖα καὶ πολὺ περίεργα.

— Ἀρχαία καὶ νέα τέχνη.

Ἐπάνω εἰς ἓνα ἀρχαιότατον ἑλληνικὸν
ἀγγεῖον, τὸ ὁποῖον σώζεται εἰς ἓνα μουσεῖον
τοῦ Μονάχου τῆς Γερμανίας, παριστάνεται
διὰ ζωγραφικῆς ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον
κατεσκευάθη τὸ ἱστορικὸν ἐκεῖνο ἀγγεῖον.
Ἀποδεικνύεται δὲ ἀπὸ ὅλην ἐκείνην τὴν
παράστασιν, ὅτι σχεδόν, ὅπως τότε, πρὸ
πολλῶν χιλιάδων ἐτῶν, κατεσκεύαζον τὰ
κομρὰ ἐκεῖνα τῆς ἀγγειοπλαστικῆς τεχνουρ-
γήματα, τοιοῦτοτρόπως καὶ σήμερον κατα-
σκευάζουσι τὰ ἐκ πορσελάνης, ἐπίσης ὠραῖα,
ἀριστουργήματα, χωρὶς, ἐννοεῖται, νὰ φαν-
τασθῶμεν, ὅτι εἶχον οἱ ἀρχαῖοι τεχνῖται τὰς
μηχανάς, ποῦ ἔχουν οἱ σημερινοί, καὶ μὲ τὰς
ὁποίας πολὺ εὐκολύνεται ἡ σημερινὴ ἐργα-
σία των. Θὰ σὰς ὀδηγήσωμεν εἰς τὸ πλέον
φημισμένον ἐργοστάσιον ἀγγειοπλαστικῆς τῆς
Εὐρώπης, εἰς τὸ ἐργοστάσιον τῆς πόλεως
τῶν Σεβρῶν.

— Πῶς εὐρέθη ἡ πορσελάνη.

Οἱ ἀρχαῖοι τεχνῖται δὲν ἐγνώριζον τὴν
σημερινὴν πορσελάνην. Οἱ ἱστορικοὶ ἑλληνι-
κοὶ κρατῆρες, οἱ ἀμφορεῖς καὶ τὰ ἄλλα
ἀγγειοπλαστικὰ ἔργα των, δὲν κατεσκευάζοντο
ἐκ πορσελάνης. Ἄλλ' οὔτε καὶ οἱ νεότεροι
εἰς τὴν Εὐρώπην ἐγνώριζον αὐτήν. Πρώτην
φορὰν Πορτογάλος ἔφερεν εἰς τὴν Εὐρώπην
ἐκ τῆς Κίνας διάφορα ἀγγειοπλαστικὰ ἐκ
πορσελάνης τεχνουργήματα, τὰ ὁποῖα ἐθαυ-
μάσθησαν διὰ τὴν στιλπνότητά, τὴν λεπτότητα,
τὴν ζωηρότητα τῶν χρωμάτων καὶ τὸ ἤχηρόν
τους, ὡς λεπτὰ εὐγενῆ μέταλλα. Τῷ 1709 εἰς
Σαξωνίαν ἔζη σοφὸς ἀλχημιστής, ὀνομαζό-
μενος Φρίτς Μπέιτσερ. Μίαν ἡμέραν οὗτος,
ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ ἐκεῖ πλησίον λατομείον,
παρετήρησεν ἐπάνω εἰς τὰ φορέματά του
μίαν ἀγνωστον ἕως τότε λευκὴν σκόνιν, ἢ
ὁποῖα ἐγέννησε τὴν περιέργειάν του. Ἐσύνταξεν
ἀμέσως ἀρκετὴν τὴν ἐξύμωσε καὶ πρώτην
φορὰν ἐξ αὐτῆς κατεσκεύασε τὴν καολίνην,
ἢ ὁποῖα εἶναι ἡ βάση τῆς πορσελάνης. Μὲ
αὐτὴν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης κατεσκευά-
ζοντο μόνον τὰ κινεζικὰ τεχνουργήματα, τὰ
ὁποῖα, ὅπως εἶδομεν, πρώτην φορὰν τότε

μεταφερθέντα εἰς Εὐρώπην, προῦξήθησαν
τὸν θαυμασμὸν ὄλων.

Μετὰ πενήντα ἀκριβῶς ἔτη, εἰς τὴν Γαλ-
λίαν, εἰς τὸ Λιμόζ, ἀνεκαλύφθησαν παρόμοια
στρώματα γῆς, ἐκ τῆς ὁποίας κατεσκευάσθη
πλέον ἢ καθ' ἑαυτὸ πορσελάνη, ἔγινε δὲ
αὐτὴ ἀφορμὴ νὰ ἰδρυθῇ καὶ νὰ λειτουργῇ
ἐκεῖ μέχρι σήμερον τὸ μεγαλύτερον ἐργο-
στάσιον τῶν ἀρίστων ἀγγειοπλαστικῶν εἰδῶν,
ὅπως εἶναι τὸ θαυμαζόμενον εἰς τὸ μουσεῖον
τοῦ Λούβρου μέγα δοχεῖον τῶν Μεδίκων,
ὑψος τριῶν πήξεων, καὶ τόσων ἄλλων λεπτῶν
ἀριστουργημάτων.

— Τὰ προϊόντα τῶν Σεβρῶν.

Καὶ τώρα, ἂς παρακολουθήσωμεν τί γίνεται
δι' ἓνα φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ ἀπὸ τὴν
πρώτην στιγμὴν τῆς κατασκευῆς του. Εἰδι-
κὸς τεχνῖτης κρατεῖ μᾶζιν πηλοῦ ἀπὸ χῶμα
πορσελάνης. Θίπει αὐτὴν ἐπάνω εἰς μηχανή-
μα, τὸ ὁποῖον γυρίζει μὲ ἡλιγυδὴ
ταχύτητα. Ὁ τεχνῖτης διαρκῶς βρέχει τὴν
χεῖρά του εἰς μίαν ὑγρὰν οὐσίαν καὶ ἀρχίζει
μὲ τοὺς δακτύλους του νὰ χαϊδεύῃ ἢ νὰ
πιεζῇ τὴν ζύμην, ἕως ὅτου τὴν δώσει τὸ
σχήμα, ποῦ θέλει. Ἐὐθὺς μετὰ ταῦτα τίθεται
εἰς ἰδιαίτερον μέρος, τὸ ὁποῖον διὰ ἠλεκτρικῆς
θερμάνσεως ἀφαιρεῖ κάθε ὑγρασίαν, δίδει δὲ
λευκὸν χῶμα εἰς τὸ ἀκομρὸν ἀκόμη δημιουρ-
γημα.

Εἰς δεύτερον μετὰ ταῦτα, ἐπίσης στρεφό-
μενον, μηχανήμα, μὲ εἰδικὰ ἐργαλεῖα
προσδίδεται ἡ κομψότης καὶ ἡ χάρις των,
προσκολλᾶται τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὸ
κρατοῦμεν, καὶ βυθίζεται ἔπειτα εἰς ὑγρὰν
χημικὴν διάλυσιν, ἢ ὁποῖα οὐδένα ἀφίνε
πόρον ἐπὶ τοῦ κατασκευασθέντος φλυτζα-
νίου. Ὑστερον ἀπὸ ὅλα αὐτά, θὰ τὸ μετα-
φέρουν εἰς ἄλλον εἰδικὸν φούρνον.

— Θερμότης 1800 βαθμῶν.

Ὁ φούρνος οὗτος διαιρεῖται εἰς τρία κα-
τώματα, εἰς ἕκαστον δ' ἐξ αὐτῶν θὰ ἀλλοθῇ
βαθμηδὸν θέσιν τὸ ψηνόμενον ἀγγειοπλασμα
μὲ τὴν φοβερὰν ζέσθην τῶν χιλιῶν ἕως
χιλιῶν ὀκτακοσίων βαθμῶν. Κάθε ἀγγειο-
πλασμα εἶναι τεθειμένον μέσα εἰς δοχεῖον,
πάλιν ἀπὸ χῶμα, διὰ νὰ μὴ δέχεται κατ'
εὐθείαν τὴν μεγάλην θερμότητα, ὅταν δὲ
περάσουν τριῶντα ἔξ ὄραϊ, ἐξάγεται ἐκ τοῦ
φούρνου καὶ εἰσάγεται εἰς μηχανικὸν ψυκτικὸν
τήριον, ὅπου ἀφίεται 6-8 ἡμέρας. Βαπτί-
ζεται καὶ πάλιν εἰς χημικὴν οὐσίαν καὶ ἀφι-
νόμενον εἰς ἄλλον, μὲ πολλὴν ἐπίσης θερμό-
τητα, φούρνον, ἀποκτῆ τὴν στιλπνότητα, τὴν
λεπτότητα καὶ τὸ ἤχηρόν του.

Διακόσιοι καὶ πλέον ζωγράφοι καλλιτέχνη,
ἀκριβέστατα πληρωνόμενοι, θὰ χρωματίσωσιν
τὸ κινετὸν συνήθως ἢ χρυσοῦν χεῖλος, ἢ θὰ
ζωγραφίσουσιν εἰς τὰς παρεῖς των ἀραιὰς
παραστάσεις. Ἡ ἐργασία αὐτὴ εἶναι δυσκο-
λωτάτη. Οὐδὲν λάθος πρέπει νὰ γίνῃ, διότι
τὰ χρώματα, μὲ τὰ ὁποῖα ζωγραφίζουσιν,
εὐθὺς ξηραίνονται, δὲν ἐπιτρέπουσι προσθή-
κην ἢ ἀπόρροισιν. Ἀπὸ τῶν βαθμῶν τῆς
τέχνης τοῦ ζωγράφου, ὁ ὁποῖος ζωγραφίζει
τὰ ἀγγειοπλασματα, ἀποκτᾷ ταῦτα καλλίως
τὴν ἀξίαν των. Πάντα μὲ τοιαῦτος παρα-
στάσει; ἐπελήθησαν ἀπὸ 50 λεπῶν.

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΕΙΣ ΣΦΟΔΡΣ ΕΝΤΟΜΟΛΟΓΟΣ

Μικροί και καλοί μου φίλοι,

Με πολὺν σεβασμὸν προσέρχομαι σήμερον νὰ παρουσιάσω εἰς τὴν νέαν διάνοιάν σας, ὡς συμπλήρωμα τῶν ἐν τῇ σχολῇ σπουδῶν σας, ὄχι μόνον ἓν μέγα ἔργον, σχετιζόμενον πρὸς τὴν ἐρμηναίαν τῶν θαυμασίων τῆς φύσεως, ἀλλὰ καὶ ἓνα εὐγενῆ ἀνδρὸς χαρακτήρα, νὰ σᾶς ὑποδείξω ἓνα βίον, παράδειγμα ἀπαραμίλλου ἐγκρατερήσεως, μέσῳ συσσωρευμένων ἀνυπερβλήτων διὰ τοὺς κοινούς θνητοὺς προσκομιμάτων, τὸν ὁποῖον, μετὰ 50 ἐτῶν ἀγῶνας, ἐστεψεν ἡ νίκη πολὺ ἀργὰ μὲ ὀλίγην δάφνην, ὅταν πλέον αἱ σωματικαὶ δυνάμεις ἐγκατέλειπον τὸν ἐπιστήμονα, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐπὶ ἡμισυ αἰῶνα ἔκυψεν ἡ ἐπιστήμη, διὰ νὰ τὸν κρατήσῃ μετὰ τὴν μοναδικὴν αὐτῆς ὑπόσχεσιν, τὴν εὐρυτέραν γνῶσιν.

Ὁ ἐπιστήμων αὐτὸς — ἀλλὰ λησιμονῶ, ὅτι δὲν σᾶς ἀνέφερα ἀκόμη τὸ ὄνομά του — ὀνομαζέται Ἰωάννης-Ἐρρίκος Fabre, καὶ ἐγεννήθη εἰς ἓν μικρὸ χωριὸ τῆς Γαλλίας. Κατὰ τὴν πρώτην νεότητά του ὑπῆρξε διδάσκαλος, μεταφέρων τὰς πενιχρὰς ἀποσκευὰς του ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, ἀναλόγως τῶν περιπετειῶν, ἀναποφύκτων, ἄλλως τε, εἰς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπιπόνου αὐτοῦ ἐπαγγέλματος. Πῶς ἀνῆλθε τὰς βαθμίδας τῆς ἀνωτέρας παιδείας, νίδος αὐτὸς πτωχοῦ καὶ ἀγαμμέλιου ἀγρότου, διηγείται μόνος εἰς τὰς ἀναμνήσεις του. Δάκρυα συγκινήσεως πλημμυροῦν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀναγνώστου, ὅταν ἀκολουθῇ μέσα εἰς τὰς θαυμασιὰς καλογραμμένας αὐτῶς σελίδας τὰ βήματα τοῦ ταπεινοῦ καλαιστοῦ, μὲ τὸν ὁποῖον θριαμβεῖται ἐν τέλει ἡ γνῶσις, εἰς τὴν κρυφὴν πάλιν ἐναντίον τῆς τυφλῆς Εἰμαρμένης. Κάθε γραμμὴ αὐτῆ τῆς ἀφηγήσεως ἐγκλείει καὶ ἓνα πόνον, τὸν ὁποῖον ἡ κοινωρία ἀφῆσεν ἀθεράπευτον τόσον καιρὸν καὶ ἐγλύκανε μόνον τῆς ἐπιστήμης ἡ παρουσία, μόνη ἡ αἴγλη τοῦ θεσπεσίου αὐτῆς μειδιάματος, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ ἡ ἀτυχία προσπάθησε συστηματικῶς νὰ τοῦ ἀποκρύψῃ. Καὶ ὅμως ἐνίκησεν, ὅταν πλέον τὰ ἔτη εἶχον καταβάλει τὸ σῶμα. Καὶ ξύρετε, ὅτι τὸ γῆρας ἀτυχῶς τὸ φαίγει καὶ αὐτῇ ἡ δρῶσα ἐπιστήμη.

Ἀκούσατε τί λέγει μόνος του δι' ἐντὸν, ὅταν ἠγγόρασε τὸ κτήμα, τὸ ὁποῖον μετέτρεψεν εἰς τόπον πειραματισμοῦ καὶ ἐργασίας :

« Αὐτὸ ἐπιθυμοῦσα. Μίαν ἀκραν γῆς, ὄχι πολὺ μεγάλην, ἀλλὰ φραγμένην καὶ ἀπὸ γῆρας ἀπὸ τὴν παραζάλην τοῦ δημοσίου δρόμου, μίαν ἀκραν γῆς ἐγκαταλειμμένην, ἄγονον, καμένην ἀπὸ τὸν ἥλιον, πρόσφορον διὰ τὰ γαϊδουράγκαθα καὶ τὰ ὑμενόπτερα. Ἐκεῖ, χωρὶς νὰ φοβῶμαι νὰ μ' ἀνησυχήσουν οἱ διωβᾶται, θὰ ἠμπορῶ νὰ ἐρωτῶ τὸν ἀμφοῖνον καὶ τὴν σφήκα, ν' ἀφιερῶμαι εἰς τὴν δύσκολον αὐτὴν συνομιλίαν, τῆς ὁποίας αἱ ἐρωταποκρίσεις ὡς γλῶσσαν ἔχουν τὸν πειραματισμὸν ἐκεῖ, χωρὶς μακρυνὰς ἐκδρομὰς καὶ ὄλιγον πολὺν χρόνον, χωρὶς καπιώδεις δρόμους, καὶ ἐκνευρίζουσαν προσοχὴν, θὰ ἠμπορέσω νὰ ἐτοιμάσω τὰ σχέδια τῆς ἐφόδου, νὰ στήσω τὰς ἐνέδρας μου καὶ νὰ παρακολουθῶ καθημερινῶς καὶ ὅλην τὴν ἄκραν τὰ ἀποτελέσματα.

» Αὐτὸ ἐπιθυμοῦσα, ναί, αὐτοὶ ἦσαν οἱ

πόθοι μου, αὐτὸ τὸ ὄνειρόν μου, καὶ πάντοτε ἐκνηγοῦσα καὶ πάντοτε μὲ διέφευγε μέσα εἰς τὴν ἀχλύδα τοῦ μέλλοντος.

» Δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ ἔχῃς τὸ ἐργαστήριόν σου μέσα εἰς τοὺς ἀγρούς, ὅταν σὲ πιέζῃ ἡ φοβερὰ ἔννοια τοῦ καθημερινοῦ σου.

» Σαράντα ἔτη ἐπάλαισα μὲ ἀκαταδάμαστο θάρρος πρὸς τὰς μηδαμινὰς ἀθλιότητας τῆς ζωῆς καὶ τὸ τόσον ἐπιθυμητὸν ἐργαστήριον ἐπὶ τέλους τὸ ἀξιώθηκα. Τὸ εἶ μὲ ἐκόστισεν εἰς ἐπιμονὴν, ἐργασίαν ἀνένδοτον, δὲν θὰ δοκιμάσω κἂν νὰ τὸ πῶ. Ἦλθε, τέλος, καὶ μαζί μὲ αὐτό, ὄλερ σπουδαιότερον, ἦλθεν ἴσως καὶ κάποια ἡσυχία. Ἰσως, λέγω, διότι σύρω πάντοτε ἀπὸ τὸ πόδι μερικὸς ἀκόμη κρίκος τῆς αλυσίδας τοῦ καταδίκου. Ὁ πόθος ἐξεκλιόσθη, ὀλίγον ἀργὰ, ὡς ἄραιά μου ἐντομάκια· πολὺ φοβοῦμαι, ὅτι ἡ ἄγρα μὲ παρουσιάζεται, ὅταν ἀρχίζω νὰ μὴ ἔχω πλέον δόντια νὰ τὴν φάγω. Ναί, εἶναι ὀλίγον ἀργά. Οἱ μεγάλοι ὀρίζοντες τῆς ἀρχῆς, ἔγιναν τώρα χαμηλὴ στοά, ἀποκνικτικὴ, ὀλονὲν χαμηλότερα. Μὴ ἔχων τίποτε νὰ λυπηθῶ εἰς τὸ παρελθόν, ἐπὶ τῶν ἐσθίων, καὶ ἔχουσα, μὴ ἀναπολῶν τίποτε εὐχάριστον, οὔτε τὰ εἰκοσὶ μου χρόνια, οὐδὲν ἐλπίζω ἐπίσης, εὐρίσκομαι εἰς τὸ σημεῖον ἐσθίου, ὅπου, συντετριμμένος κάνεις ἀπὸ τῶν πραγμάτων τὴν πείραν, διρωτᾶται ἐὰν ἀξίω νὰ ζῇ. Μέσα εἰς τὰ ἐρεῖπια, καὶ μὲ περικυκλῶνουν, ἓνα κομμάτι τοίχου μένει ἀκίνητον ὀρθόν, ἀδιάσειστον ἐπὶ τῆς βάσεως, κτισμένον ἀπὸ ἀσβέστι καὶ ἄμμιον· εἶναι ἡ ἀγάπη διὰ τὴν ἀλήθειαν τὴν ἐπιστημονικὴν. Εἶναι ἄριστόν, ὡς προκομμένα μου ὑμενόπτερα, διὰ νὰ ἐπιχειρήσω νὰ προσθέσω εὐπροσώπως μερικὰς ἀκόμη σελίδας εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτῆς· αἱ δυνάμεις δὲν θὰ προδώσουν, ἀπὸ γὰρ, τὴν καλὴν μου θέλησιν· Αἰετὶ ὅμως σᾶς ἐγκατέλειπα τόσον καιρὸν· Οἱ φίλοι μου μὲ τὸ ἀποστήσαν. Ἄ! εἰπάτε το εἰς αὐτοὺς τοὺς φίλους, οἱ ὁποῖοι σᾶς ἀγαποῦν, ὅπως ἀγαποῦν ἑμένα, εἰπάτε τους, ὅτι δὲν εἶναι ἀπὸ ἐπιλησμοσύνην, κόπωση, ἐγκατάλειψιν σᾶς ἐσπεκτόμη, ἡμην βέβαιος, ὅτι τὸ ἄντρον τῶν κερκέρης εἶχε καὶ ἄλλα νὰ μᾶς μάθῃ μυστικά, ὅτι τὸ κυνῆγι τῆς σφήκας μᾶς ἐκρυατε καὶ νέας ἐκπλήξεις. Ἄλλ' ὁ καιρὸς μ' ἔλειψε, ἡμην μόνος, ἐγκαταλειμμένος, καλαίων μετὰ τὴν κακοδαμονίαν. Πρὶν φιλοσοφήσω, ἔπρεπε νὰ ζήσω. Εἰπάτε τους αὐτὸ καὶ θὰ μὲ συγχωρήσουν. . . »

Ἄπὸ ὅσα ὀλίγα σᾶς μετέφρασα ἐδῶ, ἐννοήσατε, ὅτι ὁ σοφὸς Fabre κατέγεινεν ἰδιαιτέρως μὲ τὰ ἔντομα, περὶ τῶν ὁποίων τόσας ἔκαμεν ἀποκαλύψεις εἰς τὰς ἐντομολογικὰς ἀναμνήσεις, ἀποτελοῦσας σειράν ἐκ τόμων δέκα, τοὺς ὁποίους δὲν διαβάζει κανεὶς χωρὶς νὰ ἐξαρθῇ εἰς ὕψη, ὅπου ἡ φαντασία συναντᾶται μετὰ τὴν φιλοσοφίαν, διὰ νὰ παρηγορήσῃ τὴν κουρασμένην τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴν. Ἄλλ' ὁ Fabre εἶναι καὶ μαθηματικὸς, διότι ἐδίδασκεν ἰδίως τὰ φυσικομαθηματικά, καὶ βοτανικὸς ἄριστος, συλλέξας εἰς θαυμασίας σπειρὰς τόμων ὄλας τὰς βοτάνιας, καὶ παράγει τὸ ἔδαφος τῆς Γαλλίας, καὶ κατατάξας αὐτὰς ἐπιστημονικῶς οὕτως, ὥστε ν' ἀποτελέσουν λαμπρὰν βοτανικὴν συλλογὴν διὰ τὴν μελέτην τῆς εἰδικῆς αὐτῆς ἐπιστήμης.

Ἐκεῖνο ὅλας ἔπειτα μετὰ πάθους παρηκολούθησεν, εἶναι αἱ ἐκδηλώσεις τοῦ ἐνστίτου καὶ αἱ παραλλαγὰι καὶ αἱ διαστροφὰι αὐτοῦ

εἰς τὰ ἔντομα, εἰς εἰδικὰ πρὸ πάντων ἔντομα. Εἰς τὸν κλάδον τοῦτον, ὅπου πολλοὶ Γάλλοι καὶ ἄλλοι ξένοι ἐπιστήμονες εἰδικῶς διέπρεψαν, ὁ Fabre διεκρίθη πρὸ πάντων διὰ τὴν ὑπομονὴν, μὲ τὴν ὁποίαν ἔφερε τὸ ζήτημα διὰ μέσου πολυπλόκων, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ μαθηματικῶν συλλογισμῶν καὶ πολυμερεσιῶν πειραματισμῶν μέχρι τῶν ἀκροτάτων αὐτοῦ συνεπειῶν. Ἀπορεῖ κάνεις καὶ εὐρε τὴν ὑπομονὴν, διὰ ν' ἀκολουθῇ δύο καὶ τρεῖς ταῦτοχρόνως τῆς σκέψεως διευθύνσεις, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἐλέγξῃ αὐτὴν καὶ δοκιμάσῃ ποικιλοτρόπως, ὅπως μὴ ἡ φαντασία παρεμβαλλομένη συγχίση μετὰ τὴν δραματικὴν λάμψιν τῆς τᾶς παραστάσεις τῆς ἀληθείας.

Καὶ μὲ ὅλα αὐτὰ καὶ ποιητῆς. Ποιητῆς ὄχι μόνον διότι ἀπὸ ἓν μέρος τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου ἀνεγείρει, μόλις τὸ ἐγγίσῃ, ὅλην τὴν μυστικότητά, καὶ ἐγκλείουσι τὰ ἀπόκρυφα τῆς φύσεως, ὄχι μόνον διότι εἰς τὰς εἰκόνας του παραδέχεται ὡς βάθος αὐτὴν τὴν φύσιν μὲ τὸ μετακινούμενον ἐπίπεδον τῶν ἐν τῷ ἀνθρώπινῳ ἐγκεφάλῳ ἀντενεργουμένων ἐξαικονίσεων τῶν πραγματικῶν φαινομένων, ἀλλὰ διότι ἐγκατέλειπε τὴν σκυθρωπότητα τῆς ἐνθρονισμένης ἐπιστήμης καὶ τὰ βάρβαρα τῆς ὀνοματοθεσίας αὐτῆς σύμβολα, διὰ νὰ προτιμήσῃ τὰ ὀνόματα, καὶ δίδει ὁ λαὸς τῆς ἐσοχῆς εἰς μαμουδάκια, καὶ συναντᾷ ὁ ἀγρότης εἰς τὸν κάμκο, ἡ οἰκοκυρὰ εἰς τὰς γωνίας τοῦ σπιτιοῦ τῆς, τὸ παιδί εἰς τὸ περιβόλι.

(ἀκολουθεῖ)

ΝΟΣΗΜΗ Α. ΣΩΗΡΟΥ

ΠΑΡΘΕΝΙΕ ΕΝ ΜΥΘΟΙΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΠΟΡΟΣ

Ὁραῖος πράσινο; σιτάχης, φορτωμένος ἀπὸ καρπὸν, ἐκνυμάτιζεν ὑψηλὰ εἰς τὸν τοίχον μιᾶς κρημισμένης μάνδρας.

Μικρὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον τὸν εἶδεν ἐκεῖ ὑψηλὰ, ἠρώτησε μὲ ἀπορίαν τὸν πατέρα του, ποῖος εἶχε ρίψῃ τὸν σπόρον ἐκεῖ.

— Θὰ ἔπεσον ἀπὸ τὸ στόμα κανενὸς πουλιοῦ, περνῶντας ἀπ' ἐπάνω, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ.

— Καὶ ὅμως κυττάξτε πόσα σιτάρια ἔχει! εἶπε καὶ πάλιν τὸ παιδίον μὲ θαυμασμόν.

— Ἐξεκλήρωσε τὸν προορισμὸν του, ὑπέλαβεν ὁ πατήρ. Αὐτὸ εἶναι ἓνα σκουδαῖον δίδαγμα δι' ἐσέ. Ὁ προορισμὸς ἐνὸς μικροῦ σπόρου εἶναι νὰ φντρώη καὶ νὰ φέρῃ καρπὸν. Ὁ μικρὸς αὐτὸς σπόρος τὸ ἔκαμε μὲ ὅλην τὴν δύναμιν, ἀκόμη καὶ εἰς αὐτὸν τὸν μανδρότοιχον ἐπάνω. Ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπίσης εἶναι νὰ γίνῃ ὠφέλιμος εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ τοὺς ἄλλους μὲ τὸν καρπὸν τῶν καλῶν του ἔργων, ὑπερνεκῶν ὄλας τὰς δυσκολίας καὶ τὰ ἐμπόδια. Προσπάθησε, λοιπόν, νὰ ἐκκληρώσῃς καὶ σὺ τὸν προορισμὸν τοῦτον μὲ ὅλην σου τὴν δύναμιν, ὅπου καὶ ἂν εὐρεθῆς, μμυούμενος τὸν μικρὸν αὐτὸν σπόρον.

ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΗΣ

Αυτή ή τελευταία φράσις έκαμε την Καίτην νά υπάγῃ εἰς τήν δημοπρασίαν. Ἐπνιξε, λοιπόν, τήν φωνήν τῆς συνειδήσεώς της καί με τὸ αἰσθημα, τὸ ὁποῖον ἐδοκίμασεν, δταν έμαθε τήν καταστροφὴν τῆς οἰκογενείας τῆς Εἰρήνης, ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν πατέρα της καί τὸν παρεκάλεσε νά τήν ὀδηγήσῃ εἰς τήν δημοπρασίαν.

Ὁ πατήρ τῆς Καίτης δὲν εἰξευρε τί εἶχεν εἰς τήν καρδιά της ἡ κόρη του καί, ἐπειδὴ ἤθελε νά τήν εὐχαριστήσῃ, δι' αὐτὸ συγκατετέθη προθυμότατα νά τήν ὀδηγήσῃ εἰς τήν ἔπαυλιν τῆς Εἰρήνης, ὅπου θά ἐγένετο ἡ θλιβερά πώλησις.

Ἡ Καίτη ἔτρεξε τότε νά προετοιμασθῇ διὰ νά ἐξέλθῃ, ἀλλ' ὅταν ἡ μητέρα της έμαθε τὸν σκοπὸν τῆς κόρης της, ἐξεπλάγη.

— Καί πῶς θά πᾶς εἰς αὐτὴν τὴν δημοπρασίαν, κόρη μου; τῆς εἶπε με ἐπίπληξιν.

— Γιατί νά μὴν πάγω, μητέρα; ἠρώτησεν ἡ Καίτη, ἡ ὁποία προσεπάθησε νά φαίνεται ἀδιάφορος, διὰ νά κρύψῃ τὴν ταραχήν, ποῦ ἔκρυπτε μέσα της, ὅλο τὸ χωριὸ θά πάγῃ.

— Ὅλο τὸ χωριὸ, ἀπήντησεν ἡ μητέρα, ἦτο σὰν καί σέ; ἐνῶ σὺ ἦσουν συμμαθήτρια με τὴν δυστυχισμένην Εἰρήνην καί σὺ μὴ ξεχνᾶς, ὅτι ἔχεις ὑποχρεώσεις εἰς αὐτήν. Εἶμαι βεβαία, ὅτι ἡ Εἰρήνη θά λυπηθῇ σὰν σέ ἰδῇ νά εἶσαι ἀνακατωμένη με ὅλον τὸν κόσμον ἐκείνον, ὁ ὁποῖος θά πάγῃ ἐκεῖ νά μαλώσῃ ποῖός νά πρωτοπάρῃ τὰ τελευταία ἐπιπλα τῶν δυστυχισμένων ἐκαίνων γυναικῶν.

— Ὡ! μητέρα! πῶς τὰ παίρνεις ἔτσι τὰ πράγματα!... Πάντα γίνονται δημοπρασίαι, καί μάλιστα ἀπὸ αὐτὰ κερδίζουν καί χρήματα οἱ ἐνδιαφερόμενοι. Ἄλλως τε, ἡ Εἰρήνη δὲν θά εἶναι ἐκεῖ καί δὲν θά με ἰδῇ.

— Καί ἐγὼ εἶμαι τῆς αὐτῆς ἰδέας, ἀλλὰ θά προτιμοῦσα ἡ καρδιά σου νά σοῦ ἐμπνεύσῃ τὴν ἐπιθυμίαν νά μείνῃς ἰδῶ, παρὰ νά πᾶς μαζί με τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι δὲν συγκινούνται ἀπὸ τὴν δυστυχίαν τῶν ξένων.

Ἡ Καίτη ἐφάνη, ὅτι δὲν ἤκουσε τὴν τελευταίαν φράσιν τῆς μητέρας της καί ἔτρεξε νά ἀνταμῶνῃ τὸν πατέρα της, ἀφοῦ ἐφίλησε τρυφερά τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία τὴν παρηκολούθησε με τὸ βλέμμα, σκεπτική, διότι ἐσυλλογίζετο με λύπην μήπως τὸ παλαιὸν ἐλάττωμα τῆς κόρης της παρουσιάζετο καί πάλιν καί θά τὴν ἔκαμνεν ἐγώστριαν.

14.— Ἡ πώλησις.

Ποῖος δὲν ἔτυχε νά εὐρεθῇ, ἔστω καί μίαν φοράν, εἰς δημοπρασίαν, τὴν ὁποίαν ὁ θάνατος ἡ ἡ οἰκονομική καταστροφὴ ἀναγκάζει νά γίνεταί;

Εἰς μίαν τοιαύτην δημοπρασίαν θά φέρωμεν τὸν ἀναγνώστην.

Ἐνθυμεῖσθε, βέβαια, τὴν κομψὴν ἐξοχικὴν ἔπαυλιν, ὅπου ἔμεναν ἡ Εἰρήνη ἄλλὰ σήμερον ἡ οἰκία ἐκείνη ἡ κομψὴ εἶχε πολὺ ἀλλάξει.

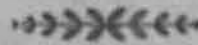
Εἰς τὴν αὐλήν τοῦ σπιτιοῦ πολλά ἐπιπλα εἶχαν μεταφερθεῖ τὸ ἕνα ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο, ἀκατάστατα καί σκονισμένα. Κομψαὶ ἐταξέ- ραι, ὠραία τραπέζια, διάφοροι θῆκαι, λάμπαι, καθρέπται, πολύτιμα καί ἀκριβὰ δοχεῖα.

Μέσα εἰς τὰ δωμάτια πάλιν, ποῦ ἄλλοτε ἦσαν τόσον εὐμορφὰ στολισμένα, ἦσαν ἀπλωμένα διάφορα ἄλλα πράγματα: κουρτίνες, μαξιλάρια, κεντήματα, μερικά μάλιστα ἀπὸ αὐτὰ ἦσαν ἐργόχειρα τῆς δ. Εἰρήνης.

Ἐπίσης εὐρίσκοντο καί πολλά πράγματα τῆς ἐξοχῆς. Θαυμάσια φυτὰ ἀπὸ τὰ θερμοκήπια, διάφορα ἐργαλεῖα κηπουρικῆς καί ἕνα θαυμάσιον κλουβί, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπῆρχον κανάρια. Ὡ! ἡ Καίτη ἐνθυμεῖτο τὸ κλουβί ἐκεῖνο, διότι, δταν ἐπεσκέφθη τὴν Εἰρήνην, τῆς εἶχε κάμει πολλὴν ἐντόπωσιν. Τώρα δμως τὸ κλουβί ἦτο σχεδὸν παραπεταμένο μέσα του δύο πεθαμένα πουλιὰ ἦσαν πεσμένα ἀπὸ πείνα καί δίψα. Ποῖός θά τὰ ἐκύτταζεν, ἀφοῦ τὸ στοργικὸ χέρι τῆς Εἰρήνης δὲν ἦτο ἐκεῖ νά τὰ περιποιηθῇ; Ἐνα τρίτον καναρίνι ἐζοῦσεν ἀκόμη, ἀλλὰ καί αὐτὸ ἦτο ἐτοιμοθάνατον.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΛΕΙΩ

ΤΟ ΠΙΣΧΑ ΤΩΝ ΠΙΤΩΧΩΝ ΠΙΒΙΔΙΩΝ

Ἀποστολαὶ εἰς τὸ «'Απ' Όλα».

Κατάλογος Η'

Π. Μ. Ε.	Γρ.	25.—
Μαρίκα Δ. Δήμογλου		20.—
Ἄγγελική Λαμπρινίδου		20.—
Μαρίκα		20.—
Ἐλένη		20.—
Σαυφώ		20.—
Ἀντωνίος Λαμπρινίδης		20.—
Μενέλ. Ἐπ. Ἡλιάδης		20.—
Κωνστ. Λουκρέζος		10.—
Τοτὸς Χαδισράπουλος		10.—
Καρδιολῆς		7.50
Μιχ. Ν. Χάτσος		6.—
Μαρίκα Ν. Ποσάντζη		5.—
Ἰωάν. Καραγιαννόπουλος		5.—
Κωνστ. Μ. Κωνσταντινίδης		5.—
Ἐμμ. Εἰδοιοθιάδης		5.—
Ἐπιμ. Α. Τζέλλας		5.—
Χορζάλεα Α. Κερυοφύλλη		2.50
Ἀἴμος Καζέσης		2.50
Ἰωίδ. Χ. Τζέλλας		2.50
Γεώργ. Κ. Σωτηριάδης		2.50
Ἐσρινὴ δρόσος		2.50
Ἀθαν. Ν. Χάτσος		2.25
Μιχ. Θ. Τσολακίδης		2.—
Ἀθαν. Στ. Καρασταμάτης		1.40
Εἰδύγγ. Ν. Ροφτόπουλος		1.25
Βασιλικὴ Χρήστου		1.—
Νοθαλία Α. Ἀδαμοντίδου		1.—
Δημήτρο Ρήγας		1.—
Ρένος Γαλάτης		1.—
Νικόκης Ζάρβανος		1.—
Μηθ. Γ. Ἀθηνοῖδης		1.—
Ἰωάν. Α. Ἐλληνοῖδης		1.—
Δ. Κερυμδᾶς		1.—
Σαμοὴλ Μιχαηλίδης		1.—
Ἀριστεῖδ. Δ. Κορδερίτης		1.—
Κωνστ. Δεβετζάνης		1.—
Θεμιστ. Ὁθ. Μανφῆς		1.—
Ζεῦξ		1.—
Βασιλεὺς τοῦ μηδενός		1.—
Μία εἶναι ἡ νοικοκυρὰ		1.—
Ἄστρον τῆς Σίφου		1.—

Γρ. 250.—

Ἐκ τῶν προηγουμένων καταλόγων

2071.75

Εἰσπραχθέντα ἐν ὅλῳ

Γρ. 2330.75

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ!

141.— Ἀναγγραμματομοδ.

Ἐνα ὄρος τῆς Εὐρώπης ἂν ἀναγγραμμάτισῃς, τότε τμήμα χρόνου παρεσθὺς θά σχηματίσῃς. (Ἀπ. Ν. Γ. Γνωστέπουλος).

142.— Γρίφος φέρεθην μίγδην.

π	π	π	δα	δα	δα	1	1	1
π	δτ	π	δα	ρ	θα	1	δερ	1
	π		δα				1	

(Ἀπ. Κατίνα Γ. Λαμπική).

143.— Γραμματογρίφοι.

Εἶμαι ἐπισχία τῆς Τουρκίας ἂν ἀφαιρέσῃς τὸ πρῶτόν μου γράμμα, γίνομαι ἡ περιουσία τῶν πτωχῶν, καί ἂν κατοβιβόσῃς τὸν τόνον μου, εἰσέρχομαι ἐντὸς ποιητοῦν. (Ἀπ. Ε. Σ. Χρυσαντόπουλος).

144.— Μαγικά γράμματα.

ω	η	α
ρ	τ	ι
μ	σ	κ
λ	β	ν

Με τὰ γράμματα αὐτὰ ποῦ κύρια ὀνόματα εἰμπορεῖτε νά σχηματίσῃτε; Δύνασθε νά ἐπαναλάβετε τὸ αὐτὸ γράμμα. (Ἀπ. Ἀρχιεπίσκοπος).

145.— Διπλὴ ἀνεστειχίς.

Τὰ πρῶτα καί δεύτερα γράμματα τῶν ζήτων μένων λήξουν ἀποτελοῦν τῆσσις τοῦ Διγαίου 1) ὄρχιλος θεός, 2) δένδρον, 3) ἐπίρρημα, 4) γραμματικὸν σημεῖον, 5) ὄρχιλος ποιητής. (Ἀπ. Ζεῦξ).

146.— Αἵνιγμα.

Με τὸ Σ εἶμαι νησί, με τὸ Π εἶμαι τροφή. (Ἀπ. Ἀθήνη).

147.— Γεωγραφικὴ ἐρώτησις.

— Ποῖος ποταμὸς εἶναι τουρκικὸν γράμμα; (Ἀπ. Κική Ν. Κωνσταντινίδου).

148.— Λεξιγρίφος.

Πέρας στρατηγός τὸ ὄρειον, ἐργαλεῖόν τι κοινόν τὸ θηλυτόν καί ἂν τοῦτ' ὀξετονοσθῇ, γίνετ' ἐγκλημα, κλοπή. (Ἀπ. Ζεῦξ).

149.— Συναβόγριφος.

Ἄν τὸ π, φίλε μου λῦσα, δις θαλάσσης νά προσφέρῃ, κατορθώνον τι μέρος δίχως κόπον θά νά εὐρεῖς. (Ἀπ. Ἄγνωστος Χ).

150.— Παρέδοξον.

Εἰς τὰ σκοτεινὰ με χάνεις, εἰς τὸ φῶς με βλέπεις, ἀλλὰ δὲν με πιάτεις. (Ἀπ. Ἑλλη-Τάκη).

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΜΗΤΕΡΑ

“Όταν η γη μαραίνεται
και ο χειμῶνας φθάνη,
και ἄνω-κάτω ο βορριάς
τόν κόσμον ὅλον κἀνή,
μητέρα μου, σὴν ἀγκαλιὰ
μονάχα τὴ δική σου
εὐρίσκω ἀνοίξι γλυκεῖα
καί φῶς τοῦ παραδείσου.

“Όταν ξυπνήσω κί’ ἀγρυπνῶς
σὺ πλάι μου, μητέρα,
μὲ μὴ ματιὰ σου γίνεται
εὐθὺς ἡ νύκτα μέρα,
και διαν μὲ γλυκοφιλήσῃς
και μὲ σφυκταγκαλιάζῃς,
ὅσν ἀγγελος σὺν οὐρανῷ
θαρρῶ πῶς μ’ ἀνιβάζεις.

ΘΕΟΦΑΝΟΥ Β.

ΕΡΓΑΣΙΑ-ΑΡΓΙΑ

“Ο ἄνθρωπος, τὸ ὑπὸ τοῦ Πανσόφου τελειότατον δημιούργημα, ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον, ὑπὸ μιᾶς διακασθῆς ἐπιθυμίας κατέχεται, ἔν πρῶτον μόνον σκέπτεται: νὰ ἐκκληρώσῃ τὸν ὑψηλὸν ἐπὶ τῆς γῆς προορισμὸν του και καταστή ἀντάξιον τῆς κοινωνίας μέλος.

Και ἡ εὐγενὴς αὕτη ἐπιθυμία, ἡ ἰδανικὴ αὕτη ὄνειροπόλησις, ἡ ὁποία πλανᾷ, μαγεύουσα τὸν βίον του, ἐκκληροῦνται τότε μόνον, διαν οὕτος κοπιᾷ, διαν ἐργασθῇ. Ἐξετάζοντες τὴν ἐργασίαν, εὐρίσκομεν, ὅτι αὕτη εἶναι ὑφ’ ὅλας τὰς ἐπόψεις ὠφέλιμος και εὐεργετικὴ ἠθικῶς τε και σωματικῶς. Διότι, ὄχι μόνον μᾶς προτρέπει εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀγαθοῦ, ἀλλὰ συντείνει και εἰς τὴν εὐεξίαν τοῦ σώματος ἡμῶν, ὄχι μόνον μᾶς καθιστᾷ ἑναρέτους και εὐσεβεῖς, ἀλλὰ και ὑγιεῖς.

“Ο ἐργαζόμενος κινεῖται και οὕτως ἐνδυναμώνει τοὺς μῦς του. “Ο ἐργαζόμενος οὐδέποτε σκέπτεται τὸ κακόν, οὐδέποτε ἐκτελεῖ πράξεις αἰσχροῦς, ἀλλὰ πάντοτε τείνει πρὸς τελειοποίησιν του. “Αλλ’ ὅστις δὲν ἐργάζεται, διότι δὲν ἀγαπᾷ τὴν ἐργασίαν, και ὁ παραμικρὸς κόπος φαίνεται εἰς αὐτὸν ἀτελεύτητος. Συνειθίζων δὲ εἰς τὴν μαλθακότητα και ὀκνηρίαν, πολλάκις σκοτίζει τὸν νοῦν του μὲ ἰδέας ἀσεβεῖς, μὲ σκέψεις παραβαινούσας τοὺς ἠθικοὺς τε και φυσικοὺς νόμους.

“Ο ὀκνηρὸς ἄνθρωπος ἀναγκάζεται νὰ ψεύδεται, νὰ κατηγορῇ, νὰ φρονεῦῃ, νὰ κλέπτῃ. “Ο ὀκνηρὸς πολλάκις παραδίδεται εἰς τὴν μέθην, τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἀλέθρια, παραδίδεται εἰς τὸ χαρτοπαίγιον, ὅπου χάνει ὄχι μόνον τὴν περιουσίαν του, ἀλλὰ και αὐτὴν τὴν τιμὴν του. “Υπάρχουσι χεῖριστα τούτων ἀποτελέσματα; “Οχι, βεβαίως!

Τούναντίον, ὁ ἐργαζόμενος, οἰανδήποτε ἐργασίαν και ἂν ἐπιχειρῇ, τιμᾶται πάντοτε ὑπὸ τῶν ἐντίμων και φρονίμων ἀνθρώπων, και τοῦτο ἴσως εἶναι ἡ μεγαλύτερα ἀμοιβὴ τῶν κόπων του.

Οὐδαμῶς, λοιπόν, πρέπει νὰ θεωρῶμεν τὴν ἐργασίαν ὡς στρυφνὸν και δυσάρεστον καθήκον, ἀλλ’ ὡς μίαν εὐχάριστον και ὠφέλιμον ἐνασχόλησιν. “Η ἐργασία εἶναι ὁ ἀληθῆς τοῦ ἀνθρώπου προορισμός, ἡ πηγὴ πάντος ἀγαθοῦ. “Η ἀργία εἶναι μήτηρ πάσης κακίας.

“Εργαζώμεθα, λοιπόν, πάντες, ἀδιάφορον ἂν ἀμειψθῶμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος. “Εργαζώμεθα πάντοτε, ὄχι μόνον πρὸς ἰδίαν εὐμερίαν και πρὸς ἴδιον κέρδος, ἀλλὰ και πρὸς ὠφέλειαν πάντων τῶν ἀδελφῶν μας, πάντων τῶν ἀνθρώπων, ἔχοντες ὑπ’ ὄψει τὸ ρητόν:

“Ήσασθε ὑπὲρ πάντων και πάντες ὑπὲρ ἐνός.”

ΙΟΥΛΙΑ ΔΟΥΛΑ

Ο ΑΜΑΞΑΣ ΚΑΙ Ο ΚΑΛΟΓΗΡΟΣ

“Απὸ ἑνα μοναστηρι, μιὰ φορὰ ἐφώναζαν ἑνα ἀμαξᾶ, ποῦ ὠδηγοῦσε ἑνα μικρὸ δίστροχο και ἑλαφρὸ ἀμαξάκι. Ἐπρόκειτο ἑνας καλόγηρος νὰ κἀμῃ ἑνα μικρὸ ταξιδάκι.

Εἶπεν ὁ ἀμαξᾶς μιὰ τιμὴν και συμφωνήσανε μὲ τὸν ὑπερέτην τοῦ καλόγηρου. Ζητεῖ κατόπιν νὰ δῆ τὸ μπαούλο. “Ἦταν ἀπὸ τὰ συνειθισμένα.

Πρῶτ-πρῶτὴν τὴν ἑλθὴν μέρα ἔρχεται ὁ ἀμαξᾶς μὲ τὸ ἀμαξάκι του. Τὸν δίδουν τὸ μπαούλο και ἑαῖνος τὸ δένει στὸ πίσω μέρος τοῦ ἀμαξιοῦ του, ἀνοίγει τὴν πορτίτσα και περιμένει τὸν καλόγηρον νὰ ἔλθῃ νὰ καθήσῃ. Δὲν τὸν εἶχε δῆ ἔως τώρα. Τέλος, νὰ τον, ἔρχεται. . . Φαντασθῆτε ἑνα κολοσσὸν τεραστίων διαστάσεων. Μόλις τὸν χωρεῖ τὸ ἀμαξάκι, τὸ ὁποῖον ἔτριξεν, διαν ἑαῖνη ἡ μάξα τοῦ κρέατος ἐκάθησε. “Ο δυστυχὴς ἀμαξᾶς ἐφώναζεν ἀπηλπισμένος:

— “Ω! ἄλλη φορὰ, ἀντὶ νὰ λέγω νὰ μὲ δείχνουν τὸ μπαούλο, θὰ βλέπω τὸν καλόγηρον! . . .

Κάθε μέρα και μῆς πολλὰς φορὰς ζητοῦμε νὰ διοῦμε τὸ μπαούλο και ξεχνοῦμε τὸν καλόγηρον. Δηλ. στὰς ὑποθέσεις, μᾶς συχνὰ ξεχνοῦμε τὸ σπουδαιότερον και κυττάζουμε τὰ δευτερεύοντα ζητήματα.

(Μετάφρασις)

Κ. Η. ΓΙΑΔΙΚΙΑΡΟΓΑΤΣ

Η ΚΑΚΙΑ ΤΙΜΩΡΟΥΜΕΝΗ

“Η ὀπολαῖς και ὁ ἰέραξ.

Μία ὀπολαῖς ἐφαλλε πλησίον τῆς φωλεῖς τῆς, κρυμμένη εἰς ἑνα πυκνὸν θάμνον. Τὰ μικρὰ τῆς ἐμεγάλωναν και ἤρχιζαν νὰ βγάζουν μικρὰς φωνὰς. Περιχαρῆς, ἐπέτα ἐκ τοῦ ἐνός κλάδου εἰς τὸν ἕτερον και ἐμάνθανε τὸ ἄσμα τῆς εἰς τὰ μικρὰ τῆς. “Αλλ’ εἰς ἰέραξ παρεμύνησε τὴν ὀπολαῖδα. Ἐνῶ ἡ ὀπολαῖς ἐφαλλεν, ὁ ἰέραξ ἐπέπεσεν ἐπ’ αὐτῆς, τὴν συνέλαβε διὰ τῶν γαμφίων αὐτοῦ, γυριστῶν κατὰ τὴν ὄψαν, ὀνύχων και τὴν μετέφερε πολὺ ὑψηλὰ εἰς τοὺς αἰθέρας. “Η ὀπολαῖς ἐγνώριζε καλῶς, ὅτι ἐμίλλε ν’ ἀποθάνῃ, και ὅτι

αἱ ἰκασίαι τῆς δὲν θὰ τῇ ἐχρησίμευον ποσῶς. “Αλλὰ, συλλογιζομένη τὰ μικρὰ τῆς, ἤρχισε νὰ ψάλλῃ διὰ τῆς φωνῆς τῆς τῆς πλέον συγκινητικῆς:

— Σοῦ ζητῶ χάριν διὰ τὰ μικρὰ μου, ἔλεγε: θὰ χαθοῦν ἄνευ τῆς μητρὸς των. “Εάν ἔχῃς και σὺ φωλεῖαν, λυπήσου τὰ δυστυχῆ μου τέκνα.

“Ο ἰέραξ τῇ ἀπεκρίθη ξηρότατα:

— “Αδίκως ψάλλεις μὲ τὴν φωνὴν σου τὴν πειὸ μελωδικήν δὲν θὰ μοῦ διαφύγῃς. Δὲν ἐνδιαφέρομαι ποσῶς διὰ τὰ μικρὰ σου. Εἶμαι ὁ δυνατώτερός σου.

Και αὐτοστιγμὴν τὴν κατεβρόχθισεν.

Ἐνῶ ὁ ἰέραξ διὰ κουνήματος δυνατοῦ τῶν πτερῶν ἐπανήρχετο εἰς τὴν φωλεῖαν του, ἐξέβαλε φωνὴν τρομεράν, ὅταν εἶδεν ἐν αὐτῇ ἀετὸν τινα, μέλλοντα νὰ καταξοσχίσῃ τὰ νεογνά του. “Ἦρχισε, λοιπόν, και αὐτὸς νὰ τὸν καθυκατεύῃ:

— Εὐσπλαχνίσου τὰ παιδιὰ μου, ἔλεγεν.

— “Οχι! ἀπεκρίθη ὁ ἀετός, αἱ παρακλήσεις σου δὲν μὲ συγκινοῦν· εἶμαι ὁ δυνατώτερός σου.

Χωρὶς δὲ νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὸν ἰέρακα νὰ διαμαρτυρηθῇ, κατέφαγε και αὐτὸν και τὰ μικρὰ του.

Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἶναι κακοὶ πρὸς τοὺς ἄλλους, διότι εἶναι δυνατώτεροι, τιμωροῦνται σήμερον ἢ ἐπαύριον. Διότι εὐρίσκει τις πάντοτε τὸν δυνατώτερόν του.

ΜΗ ΜΕ ΛΗΣΙΜΟΝΕΙ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΑΙΜΑΡΓΟΣ

“Ο μικρὸς “Ανδρέας εἰργάζετο εἰς ἑνα γραφεῖον ὡς ὑπάλληλος· μίαν ἡμέραν, μείνας μόνος εἰς τὸ γραφεῖον και γινωρίζων, ὅτι ἐντὸς μιᾶς τραπέζης ὁ κύριός του εἶχε θέσει οὔκα, ἐσυλλογίσθη νὰ ἀνοίξῃ μὲ τρόπον τὴν κλειδαριάν, νὰ πάρῃ ὀλίγα και τὴν ξανακλείσῃ.

Λαμβάνει, λοιπόν, ὁ μικρὸς κλέπτης ἑνα κατάλληλον ψιλὸν τέλι, προσπαθεῖ νὰ ἀνοίξῃ τὴν κλειδαριάν, [και τὸ κατορθώνει. Παίρνει, λοιπόν, μερικὰ οὔκα και τὰ τρώγει.

Ἐπειτα προσπαθεῖ νὰ κλειδώσῃ, ἀλλὰ τὸ τέλι, τὸ ὁποῖον τὸν ἐχρησίμευσεν ὡς ἀντικλεῖδι, περιπλεκνὸν ἐντὸς τῆς κλειδαριᾶς, σπάνει, και τοιουτοτρόπως ἑνα κομμάτι τειλοῦ ἔμεινε μέσα εἰς τὴν κλειδαριάν. “Ο μικρὸς ἤρχισε νὰ τρέμῃ· τί θὰ ἀπήντα εἰς τὸν κύριόν του, ἐὰν τὸν ἤρῳτα ποῖος τὸ ἔκαμε. Μετὰ μίαν ὥραν, ἰδοὺ ὁ κύριος ἐπιστρέφει.

Εἰς τὴν ἐρώτησίν του, ὁ “Ανδρέας κατεβάζει τὰ μάτια του, ἐντρέπεται νὰ ἀπαντήσῃ. “Ο κύριός του, ἐννοήσας τὴν ἀλήθειαν, συλλαμβάνει τὸν μικρὸν κλέπτην ἀπὸ τὸ αὐτὶ και τὸν διώχνει.

Αὐτὰ κερδίζουν οἱ λαίμαργοι και οἱ κλέπται.

ΜΑΡΙΚΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΟΥ

